

recensies

Hoe zorg je voor een moeder die dat nooit voor jou heeft gedaan?

RECENSIE THEATER Dirk Roofthoof t keert terug naar het podium en brengt samen met tromboniste Nabou Claerhout een pakkend muziektheater over de zoon van Susan Sontag.

Scenografenduo Ruimtevaarder s ontwierp voor *Adjusting hope* een abstract decor, met steriele, witte wanden. Zou de isolatielamer waar Susan Sontag verbleef na haar stamceltherapie tegen le ukemie er ook zo hebben uitgezien? Haar zoon David - Davy - Rieff (rol van Dirk Roofthoof t) jjsbeert er rond, op zoek naar

een haakje om zijn jas aan te hangen. Tevergeefs. Nee, een thuis heeft Sontag haar enige kind nooit gegund.

De bekende schrijfster wijdde haar leven aan de religie van de kunst, niet aan het moederschap. David, die ze alleen maar kreeg omdat ze een volgende abortus niet zou overleven, groeide op bij zijn grootmoeder Mildred ('de ijskoningin' die Sontag op jonge leeftijd zelf dumpte bij de kokkin). Hij overleefde op makkelijke n en New Yorkse afhaalmaaltijden. Op feestjes liet ze hem thuis alleen achter, of sliep hij in de vestiaire. Pas in haar dagboeken las David wat Sontag echt van hem dacht (disclaimer: niet veel). Geen wonder dat hij zijn moeder vooral met het afstandelijke "Susan" aanspreekt.

Alles verandert wanneer de autoritaire Sontag ziek wordt en haar zoon sommeert aan haar ziekenhuisbed. De tekst van regisseur Thomas Janssens, gebaseerd op dagboeken, biografieën en publicaties over Sontag-Rieff, brengt dat loyaliteitsconflict mooi in beeld. Hoe zorg je voor een moeder die dat nooit voor jou heeft gedaan? Kun je als kind zonder schuldenlast om die verantwoordelijkheid heen? En hoe neem je afscheid van iemand die niet wil aanvaarden dat ze te rminaal is? Als een toeror dacht de uitzonderlijke Sontag op het laatste nipper tje te kunnen wegspringen voor de dood, dixit Olivia Laing in *Everybody*, maar haar levenslust bleek vooral zelfde structief.

Beach Boys

Lang geleden dat twee rasacteur Roofthoof t nog eens in een dragende rol zagen in het theater. Hij blijft het synoniem van vleesgeworden ambacht met een excellent taalgevoel, al laat Janssens hem bij momenten nodeloos gechargeerd uit de hoek komen, met plotse woedeuitbarstingen waarachter je het verdriet niet voelt. Nadeel aan werken rond een bekend figuur is ook dat het een rem op je fantasie zet. Het verhaal van Sontag en David wordt maar moeilijk dat van jezelf.

Wie wel recht naar het hart gaat, is tromboniste Nabou Claerhout. Of ze nu zacht neuriet, de laatste pianosonate van Beethoven speelt of een streepje Beach Boys oplegt, ze raakt aan de kern van Davids emotionele worsteling. Geef die vrouw een prijs! "Dan k u, mama", prevelt Davy op het eind, alsof hij de woorden nu pas voor het eerst over zijn lippen krijgt, nu Sontag haar greep op hem heeft gelost. Het komt binnen, zeker als je weet dat Roofthoof t vorig jaar zelf zijn moeder is verloren. Hoe oud ook, je blijft altijd iemand s kind.

Charlotte De Somviele

Adjusting hope

Van Het Laatste Bedrijf en Woodman Speelt nog op 12-13/1 in De Expeditie (Gent), 23/1 in CC Hasselt, 2/2 in 30CC (Louvain), 9/2 in Het Oude Bedhuis (Antwerpen).

★★★★

Dirk Roofthoof t en Nabou Claerhout, in woord en muziek op zoek naar de kern van een emotionele worsteling. © Fred Debrock